

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S., W.**, zastúpený advokátom Ing. JUDr. V., CSc., K. proti žalovanému: **S., s. r. o., S., IČO: X.**, zastúpený advokátskou kanceláriou **S., s. r. o., G., o zaplataenie 1 282 088,03 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 22 Cb 190/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. septembra 2011, č. k. 3 Cob 123/2011-378, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. septembra 2011, č. k. 3 Cob 123/2011-378 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 02. decembra 2010, č. k. 22 Cb 190/2009-297 v napadnutej vyhovujúcej časti vo výške 532 970,59 eur s 11,33 % úrokom od 19. 12. 2002 do zaplataenia a rozhodol o trovách prvostupňového aj odvolacieho konania, a v rozsahu zrušenia mu vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

V prevyšujúcej časti dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 02. 12. 2010, č. k. 22 Cb 190/2009-297 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 532 970,59 eur s úrokom z omeškania 11,33 % ročne od 19. 12. 2002 do zaplataenia a zmluvnú pokutu 156 287,46 eur, ako aj čiastočnú náhradu trov konania za súdny poplatok v sume 7 149,96 eur, znalečné 35,74 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 28 546,76 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol a konanie čiastočne zastavil v časti úrokov z omeškania 11,33 % ročne zo sumy 1 125 800,60 eur od 01. 04. 2002 do 18. 12. 2002. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť doplatiť trovy štátu v sume 480,28 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou z 18. 12. 2002 podanou na Krajský súd v Bratislave domáhal zaplata sumy 38 624 183,95 Sk, ktorá pozostávala z istiny 33 915 868,- Sk a zmluvnej pokuty 4 708 315, 95 Sk s úrokom z omeškania 11,33 % ročne od 01. 04. 2002 do zaplata. Zmenou petitu z 12. 02. 2007 sa žalobca domáhal zaplata sumy 25 489 284,- Sk a zmluvnej pokuty 4 708 316,- Sk s úrokom z omeškania 11,33 % od 19. 12. 2002 do zaplata.

Na základe vykonaného dokazovania Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom z 22. 03. 2007, č. k. 31 Cb 64/2002-515 tak, že konanie v sume 8 706 812,- Sk zastavil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 25 209 056,- Sk a zmluvnú pokutu 4 708 316,- Sk ako náhradu trov konania. Doplnujúcim rozsudkom z 22. 03. 2007, č. k. 31 Cb 64/2002-522 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi ročný úrok z omeškania 11,33 % zo sumy 25 209 056,- Sk a zo sumy 4 708 316,- Sk od 19. 12. 2002 do zaplata. Na odvolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. 06. 2009, č. k. 1 Obo 158/2007-576 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. 03. 2007, č. k. 31 Cb 64/2002-515 v znení doplnujúceho rozsudku z 02. 05. 2008, v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že vo veci rozhodoval vecne nepríslušný súd a na konanie je vecne a miestne príslušný Okresný súd Bratislava III. Ďalej uviedol, že súd rozhodol nad rámec uplatneného nároku. Keďže odvolanie podal žalovaný iba v časti k úhrade, vec bola právoplatne skončená v časti zastavenia konania 8 706 812,- Sk a v časti zamietnutia žaloby 150 828,- Sk.

Okresný súd Bratislava III, ako súd prvého stupňa, ktorému bola vec postúpená ako súdu vecne a miestne príslušnému, pokračoval v konaní v nerozhodnutej časti, ktorá predstavovala sumu 29 775 543,- Sk (988 068,21 eur). Vychádzal z vykonaného dokazovania na Krajskom súde v Bratislave, ktoré považoval v celom rozsahu za platné ako aj z vykonaného znaleckého dokazovania. Doplnil dokazovanie v zmysle záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opätovným výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dokladmi a doterajším vykonaním dokazovania. Zistil, že pôvodný návrh na vyhlásenie konkurzu na H., a. s. bol podaný pred postúpením pohľadávky dňa 05. 10.2001, ktorý bol vzatý späť a konkurz bol vyhlásený na základe návrhov podaných po postúpení pohľadávky dňa 27. 11. 2001. Konkurzné konanie neovplyvnilo platnosť zmluvy o

postúpení pohľadávky v zmysle § 4b ods. 1 písm. a/ ZKV. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 11. 2001 H., a. s., Bratislava, postúpil žalobcovi pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému z titulu náhrady škody. Škoda vznikla postupcovi (spoločnosti H., a. s., Bratislava) z reklamácie svietidiel a svetelných zdrojov dodaných na stavbu NBS, na základe Kúpnej zmluvy č. A. z 25. 11. 1998. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za nesporne preukázané omeškanie s plnením dodávky a jeho reklamovanie, a výšku uplatnenej zmluvnej pokuty mal za zodpovedajúcu zneniu čl. X. a čl. III. kúpnej zmluvy. Pri určovaní výšky náhrady škody súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku č. 12/2006, vypracovaného Ing. J., ktorý vyčíslil škodu sumou 15 106 272,- Sk (501 436,37 eur), ktorú zvýšil o znalcom neposudzované náklady vo výške 950 000,- Sk, predstavujúce náklady súvisiace s preprogramovaním, nakoľko súviseli s výmenou svietidiel, a jednalo sa o počítačom riadený automatizovaný systém softvéru, ktorý bolo nevyhnutné po výmene svietidiel preprogramovať. Náhradu iných znalcom neposudzovaných nákladov žalobcovi nepriznal, pretože tieto náklady považoval za zahrnuté do znalcom vyčíslenej a priznanej sumy, a tiež z dôvodu, že pri niektorých položkách žalobca nepreukázal splnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody tak, ako ich upravuje § 420 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení ďalej uviedol, že nevyhovelo návrhu žalovaného na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania, pretože žalovaný namietal skutkový a právny základ žaloby v celom rozsahu, čo sa týka právneho posúdenia predmetu sporu a ani kontrolný znalecký posudok by nemohol vykonať právne posúdenie veci. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa neplatnosti zmluvy o postúpení z 27. 11. 2001 vyslovil názor, že zmluva je platná, nakoľko bola podpísaná osobami Ing. F. a Ing. R., ktorí v tom čase boli štatutárnymi zástupcami spoločnosti H., a. s. vedenými v obchodnom registri a túto skutočnosť potvrdili svedeckými výpoveďami. Konkurz na majetok H., a. s. bol vyhlásený dňa 30. 07. 2002, predchádzajúci návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý bol podaný na súd dňa 05. 10. 2001 bol vzatý späť a spoločnosti H., a. s. ako postupcovi bol návrh na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok prvýkrát doručený až dňom 04. 07. 2002. Zo sumy, ktorá zostala predmetom konania súd prvého stupňa tak priznal žalobcovi náhradu škody v sume 16 056 272,- Sk (532 970,59 eur) s úrokom z omeškania 11,33 % od 19. 12. 2003 do zaplatenia. Súd uznal za dôvodnú aj zmluvnú pokutu, a to vo výške 5 % zo sumy 94 166 319,- Sk, t. j. 4 708 316,- Sk (156 287,46 eur). Výrok týkajúci sa náhrady trov konania odôvodnil súd prvého stupňa odkazom na § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), úspechom žalobcu v konaní v

rozsahu 39,50 %, vznikom trov na súdnom poplatku v sume 600 000,- Sk (19 916,50 eur), znalečnom 3 000,- Sk (99,58 eur) a právnom zastúpení 79 516,76 eur, z ktorých mu priznal náhradu zodpovedajúcu rozsahu jeho úspechu v konaní.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom zo 14.09.2011, č. k. 3 Cob 123/2011-378 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a zamietajúcej časti potvrdil, a v napadnutom súvisiacom výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na náhradu trov prvostupňového konania sumu 34 807,54 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a pre úplnosť uviedol, že nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu, že súd prvého stupňa nebol oprávnený prihliadať na dôkazy vykonané nepríslušným súdom. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné nariadiť ďalšie znalecké dokazovanie. Skutočnosť, že znalecký posudok bol vyhotovený pred nepríslušným súdom, nakoľko bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim § 129 ods. 1 O. s. p., nezakladá dôvod pre nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania a odvolací súd by nariadenie takéhoto dokazovania považoval aj za neúčelné, vzhľadom na pomerne dlhý čas, ktorý uplynul od vzniku škody. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani námietky žalovaného týkajúce sa podstatne neskoršieho dňa podpísania zmluvy o postúpení pohľadávok z 27. 11. 2001, ako v deň, ktorým je datovaná, pretože ani podľa názoru odvolacieho súdu zhoda niektorých položiek, ktoré táto zmluva obsahuje, s neskôr vyhotovenými dokladmi, neoznámene postúpenia pohľadávky spoločnosťou H., a. s., nevedomosť správcu konkurznej podstaty spoločnosti H., a. s. o postúpení pohľadávky, na ktorú žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval, nepreukazujú spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť, že zmluva o postúpení pohľadávok nebola podpísaná v deň na nej uvedený. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávky odporovalo § 4b ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov avšak aktívne legitimovaným a majúcim právny záujem domôcť sa určenia neplatnosti zmluvy o postúpení z tohto dôvodu majú iba veritelia a nie dlžník spoločnosti, proti ktorej bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Odvolací súd sa nestotožnil námietkou žalovaného, že zmluvou o postúpení pohľadávky nebolo postúpené právo na zmluvnú pokutu, pričom poukázal na znenie čl. I. bod 3. zmluvy o postúpení.

Nestotožnil sa ani s námietkami žalobcu, týkajúcimi sa zamietnutej časti žaloby. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť nepreukázal príčinnú súvislosť medzi porušením povinností žalovaného, a vynaloženými nákladmi. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania považoval odvolací súd odvolanie žalovaného za dôvodné iba sčasti, a preto v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 220 O. s. p. zmenil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na jeho náhradu, a to s poukazom na ich pomerný úspech v konaní.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 27. 10. 2011.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Dovolateľ uviedol, že opakovane v konaní pred Okresným súdom Bratislava III a následne aj v podanom odvolaní zdôrazňoval, že konanie sp. zn. 31 Cb 64/2002 vedené pred Krajským súdom v Bratislave bolo od počiatku postihnuté vadou, spočívajúcou v tom, že bolo vedené pred nepríslušným súdom. Preto aj dokazovanie, ktoré prebehlo pred Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 31 Cb 64/2002 (t. j. najmä vypracovanie znaleckého posudku Ing. J. a výsluch svedkov) bolo nariadené a vykonané nepríslušným súdom, a teda prebehlo nezákonne. Okresný súd Bratislava III v novom konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 190/2009 nebol oprávnený na takéto dôkazy prihliadať. Namietal, že súd prvého stupňa prihliadal na dôkazy, ktoré boli vykonané v rozpore s ustanovením § 122 ods. 1 a ods. 2 O. s. p., to znamená na dôkazy, ktoré neboli vykonané na pojednávaní príslušným súdom ani dožiadaným súdom, a to napriek opakovaným námietkam žalovaného a návrhom na doplnenie dokazovania. Nestotožnil sa ani s názorom odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku uviedol, že nebolo potrebné opätovne vykonať dokazovanie, keď znalecký posudok aj listinné dôkazy (pričom súd sa nijako nezaoberal svedeckými výpoveďami) boli vykonané v súlade s § 129 ods. 1 O. s. p. Ďalej dovolateľ namietal, že zmluva o postúpení pohľadávok nemohla byť podpísaná v deň, ktorý je na nej uvedený, čo preukázal aj listinnými dôkazmi, ale súd prvého stupňa a následne ani odvolací súd sa s jeho námietkami v odôvodnení nezaoberali. Namietal aj závažné nedostatky znaleckého posudku a ani s týmito námietkami sa súd vôbec nevysporiadal. Tiež sa súdy nijako nevysporiadali s argumentmi žalovaného spochybňujúcimi dôveryhodnosť svedkov. Z odôvodnenia oboch

rozhodnutí nie je zrejmé, akými úvahami sa riadili pri hodnotení dôkazov a argumentov žalovaného a tak nespĺňajú požiadavky v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia síce poukázal na niektoré námietky žalovaného uvedené v odvolaní, avšak bez toho aby odôvodnil, prečo ich v danej veci nepovažoval za relevantné. Ďalej dovolateľ poukázal na skutočnosť, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by hodnoverne, a dostatočne preukazovali najmä skutočný vznik, a výšku škody ako aj existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody, a porušením povinnosti žalovaného zo záväzkového vzťahu. Namietal, že nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty nebol predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce do volaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Poukázal pritom na nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý bez toho aby sa vysporiadal so zásadnými odvolacími námietkami, ktoré sú podľa názoru dovolateľa v danej veci podstatné, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil nepresvedčivý, arbitrárny a zmätočný rozsudok súdu prvého stupňa, v ktorom absentuje zdôvodnenie väčšiny argumentov žalovaného aj skutočností, ktoré vyšli najavo z vykonaného dokazovania.

Pojem odňatie možnosti konať pred súdom zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu

Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadrením uvedeného práva je aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Dovolací súd vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu tieto požiadavky nespĺňa.

Z obsahu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že s poukázaním na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa tým, že sa stotožnil s jeho odôvodnením, a konštatoval jeho správnosť. Pre úplnosť reagoval na námietky žalovaného uvedené v odvolaní, ktoré nepovažoval za dôvodné. Išlo o námietku týkajúcu sa vykonania dokazovania nepríslušným súdom, ku ktorej dovolací súd uviedol, že súd prvého stupňa nepochybil, keď vychádzal z listinných dôkazov a znaleckého posudku, ktoré boli vykonané v súlade s § 129 ods. 1 O. s. p. Nepovažoval za dôvodné ani námietky žalovaného týkajúce sa neskoršieho dňa podpísania zmluvy o postúpení pohľadávok z 27. 11. 2001, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu zhoda niektorých položiek, ktoré zmluva obsahuje s neskôr vyhotovenými dokladmi, neoznámenie postúpenia pohľadávky spoločnosťou H., a s., a nevedomosť správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti, na ktorú žalovaný v odvolaní

poukazoval, nepreukazujú, že zmluva nebola podpísaná v deň na nej uvedený. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaného, že zmluvou o postúpení pohľadávky nebolo postúpené právo na zmluvnú pokutu, pretože tento názor nezodpovedá zneniu čl. I bod 3 tejto zmluvy, podľa ktorého s postúpenou pohľadávkou na postupníka prechádza aj zmluvná pokuta a ďalšie práva v tomto bode vymenované.

Žalovaný v dôvodoch odvolania okrem námietok, s ktorými sa odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal, spochybnil aj výšku priznanej náhrady škody. Podľa jeho názoru súd rozhodol o priznaní náhrady škody, ktorá nebola posudzovaná znalcom (náklady na preprogramovanie osvetlenia vykonané spoločnosťou J., s. r. o. vo výške 950 000,- Sk), len na základe objednávky, súpisu prác a faktúry bez toho, aby skúmal, či faktúra bola zaplatená, a na strane spoločnosti H., a. s. došlo k vzniku škody spočívajúcej vo vynaložení týchto nákladov. Tieto náklady neboli posudzované súdnym znalcom a súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či vynaloženie týchto nákladov bolo nevyhnutné a ich výška primeraná. Zároveň opakovane namietal výšku škody priznanú žalobcovi vo výške 15 106 272,- Sk (501 436,37 eur) na základe znaleckého posudku vypracovaného znalcom ustanoveným vecne nepríslušným súdom. Uviedol, že znalecký posudok nepreukazuje pravdivosť skutkových okolností, ktoré sú predmetom znaleckého dokazovania, ale tieto musia vychádzať z iných predložených dôkazov, pričom súdny znalec ich len odborne posudzuje. Žalobca podľa jeho názoru nepreukázal jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktorým je skutočný vznik škody. Súd neskúmal faktúry, a výpisy z účtov predložené žalobcom, a obmedzil sa na konštatovanie, že náhrada škody mala byť zdokladovaná, a to bez toho aby sa zaoberal vecnou, a časovou súvislosťou predložených dôkazov. Podľa názoru žalovaného prevažná väčšina týchto podkladov je z úplne iného časového obdobia ako bolo vybavovanie reklamácie, kedy mohla vzniknúť spoločnosti H., a. s. škoda v súvislosti s výmenou svietidiel.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení nemusí uvádzať dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ak sa s nimi stotožňuje, ale môže skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého prvostupňového rozhodnutia a prípadne na zdôraznenie jeho správnosti doplniť ďalšie dôvody. Súčasťou práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, štruktúra ktorého je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odvolací súd aj v potvrdzujúcom rozsudku musí odpovedať na podstatné, a právne významné dôvody odvolania, a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie jeho správnosti ďalšie dôvody. Na druhej strane odôvodnenie rozhodnutia o odvolaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré ostali sporné, majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné pre rozhodnutie o odvolaní.

V predmetnom konaní odvolací súd s poukázaním na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, poukázal na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a odpovedal na časť podstatných námietok odvolania, týkajúcich sa vecnej legitímácie žalobcu, a spôsobu zisťovania skutkového stavu z dôkazov vykonávaných vecne nepríslušným súdom. Odôvodnenie odvolacieho súdu však nedáva odpoveď na podstatnú námietku žalovaného v odvolaní, týkajúcu sa spornej výšky uplatneného nároku. Na uvedenú námietku uvádzanú žalovaným už v prvostupňovom konaní nereagoval ani súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ktorý na jednej strane uviedol, že žalovaný namietal preukázanie vzniku škody v súvislosti so stavbou NBS, že výpisy z účtu boli iba k niektorým faktúram a namietal aj znalecký posudok, ale na strane druhej konštatoval, že škodu vo výške 15 106 272,- Sk mal preukázanú zo znaleckého posudku a z nákladov znalcom neoceňovaných uznal za dôvodné náklady za preprogramovanie v dohodnutej výške 950 000,- Sk medzi H., a. s. a spoločnosťou J.. Z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd vôbec neakceptoval vecné námietky žalovaného k znaleckému posudku a k dôkazom predloženým žalobcom o výške škody.

Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva odpoveď na podstatné námietky žalovaného týkajúce sa preukázania vzniku škody vo výške 532 970,59 eur, v dôsledku čoho bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a

bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je opodstatneným do volacím dôvodom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

So zreteľom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v tejto napadnutej časti vrátane príslušenstva a trov konania podľa § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí súd znova rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že dokazovanie, ktoré prebehlo pred Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 31 Cb 64/2002 (t. j. najmä vypracovanie znaleckého posudku Ing. J. a výsluch svedkov) bolo nariadené a vykonané nepríslušným súdom, a teda prebehlo nezákonne a Okresný súd Bratislava III v novom konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 190/2009 nebol oprávnený na takéto dôkazy prihliadať. V danej veci súd (aj keď vecne nepríslušný) vykonal dokazovanie výsluchom svedkov na pojednávaniach za prítomnosti žalovaného, ktorý mal možnosť klásť svedkom otázky aj vyjadriť sa k týmto vykonaným dôkazom. Žalovaný sa tiež vyjadril k znaleckému posudku a bol prítomný pri výsluchu súdneho znalca, ktorému kládol otázky. Z uvedeného vyplýva, že súd vykonal dokazovanie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi dokazovanie a v súvislosti so spôsobom vykonania dokazovania neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Dovolanie z tohto dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti o zaplatenie zmluvnej pokuty 156 287,46 eur je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávneho záveru o postúpení práva na zaplatenie zmluvnej pokuty, vyslovil zhodne ako súd prvého stupňa právny záver, že s postúpenou pohľadávkou podľa čl. I bod 3 zmluvy o postúpení, prechádza na postupníka aj zmluvná pokuta a ďalšie práva vymenované v tomto bode. Výška zmluvnej pokuty nebola sporná. Z uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného v tejto časti podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková